

1310**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

z dnia 22 grudnia 1999 r.

w sprawie określenia wykroczeń, za które pracownicy organów nadzoru budowlanego upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień.

Na podstawie art. 67 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy nadzoru budowlanego są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w art. 93 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 100, poz. 465, Nr 106 poz. 496 i Nr 146 poz. 680, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 111, poz. 726, z 1998 r. Nr 22, poz. 118 i Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 41, poz. 412, Nr 49, poz. 483 i Nr 62, poz. 682).

§ 2. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydaje:

- 1) pracownikom Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego wykonującym czynności inspekcyjno-kontrolne — Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego,
- 2) pracownikom wojewódzkich inspektoratów nadzoru budowlanego, na wniosek wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego — właściwy wojewoda,
- 3) pracownikom powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego, na wniosek powiatowego inspektora nadzoru budowlanego — właściwy wojewoda.

§ 3. 1. Upoważnienie do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego powinno zawierać: datę wydania i termin ważności, oznaczenie organu wydającego upoważnienie, powołanie podstawy prawnej, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego pracownika, numer legitymacji służbowej, określenie wykroczeń, za które pracownik upoważniony jest do nakładania grzywien, oraz terenu, na którym upoważnienie jest ważne.

2. Upoważnienie powinno być podpisane przez organ, który je wydał, oraz opatrzone pieczęcią.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 1997 r. w sprawie określenia wykroczeń, za które pracownicy organów państwowego nadzoru budowlanego upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień (Dz. U. Nr 87, poz. 552).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:

M. Biernacki

1311**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

z dnia 29 grudnia 1999 r.

w sprawie szczegółowych zasad organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

Na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 81, poz. 351, z 1994 r. Nr 27, poz. 96 i Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 111, poz. 725 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1126) i art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400, z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17 i Nr 34, poz. 163, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 152, poz. 723, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 88, poz. 554 i Nr 106, poz. 680, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 45, poz. 436) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1**Organizacja krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego na obszarze powiatu, województwa i kraju**

§ 1. 1. Krajowy system ratowniczo-gaśniczy, zwany dalej „systemem”, jest zorganizowany na trzech poziomach:

- 1) powiatowym,
- 2) wojewódzkim,
- 3) krajowym.

2. Na poziomie powiatowym wykonuje się wszystkie podstawowe zadania systemu, związane z obszarem powiatu.

3. Poziomy wojewódzki i krajowy spełniają rolę wspomagającą i koordynacyjną w sytuacjach wymagających użycia sił i środków spoza obszaru danego powiatu lub województwa.

§ 2. 1. Na poziomie powiatowym system tworzą następujące podmioty systemu:

- 1) komenda powiatowa (miejska) Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) jednostki ochrony przeciwpożarowej mające siedzibę na obszarze powiatu włączone do systemu,
- 3) powiatowy zespół do spraw ochrony przeciwpożarowej i ratownictwa,
- 4) włączone do systemu inne służby, inspekcje, straże i instytucje, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 81, poz. 351, z 1994 r. Nr 27, poz. 96 i Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 111, poz. 725 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 162, poz. 1126), zwanej dalej „ustawą”,
- 5) specjaliści w sprawach ratownictwa i inne podmioty, włączeni do systemu w drodze umowy cywilnoprawnej.

2. Na poziomie wojewódzkim system tworzą następujące podmioty systemu:

- 1) komenda wojewódzka Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) wydzielone siły i środki z poziomów powiatowych stanowiące wojewódzki odwód operacyjny,
- 3) ośrodki szkolenia Państwowej Straży Pożarnej,
- 4) wojewódzki zespół do spraw ochrony przeciwpożarowej i ratownictwa,
- 5) krajowa baza sprzętu specjalistycznego Państwowej Straży Pożarnej,
- 6) podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, włączone do systemu na poziomie wojewódzkim.

3. Na poziomie krajowym system tworzą następujące podmioty systemu:

- 1) Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) wydzielone siły i środki z wojewódzkich odwodów operacyjnych stanowiące centralny odwód operacyjny,
- 3) szkoły Państwowej Straży Pożarnej,
- 4) krajowe bazy sprzętu specjalistycznego Państwowej Straży Pożarnej,

5) jednostki badawczo-rozwojowe ochrony przeciwpożarowej,

6) podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, włączone do systemu na poziomie krajowym.

§ 3. 1. Dobrowolne wspomaganie systemu przez instytucje, jednostki organizacyjne, osoby fizyczne i prawne odbywa się na każdym z trzech poziomów wymienionych w §1 ust. 1.

2. Wspomaganie, o którym mowa w ust. 1, może być poprzedzone uzgodnieniem współdziałania na danym obszarze ze starostą, wojewodą lub Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej.

§ 4. 1. Komendanci: powiatowy (miejski) i wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, zwani dalej „komendantami powiatowym (miejskim) i wojewódzkim”, opracowują plany ratownicze, zwane dalej „planami”, odpowiednio dla obszarów powiatu i województwa.

2. Podstawowe elementy składowe planów określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 5. 1. Opracowanie planów, o których mowa w § 4, poprzedza się:

- 1) analizą zagrożeń występujących na danym obszarze, przy uwzględnieniu gęstości zaludnienia, warunków geograficzno-topograficznych, stanu infrastruktury oraz zagrożeń z obszarów sąsiadujących, w tym terenów objętych prawem górniczym, poligonów, wód przybrzeżnych oraz terenów państw ościennych,
- 2) analizą zabezpieczenia operacyjnego podległego obszaru, określającą siły i środki niezbędne do ratowania życia, zdrowia, mienia i środowiska oraz ograniczenia, likwidacji lub usuwania potencjalnych zagrożeń, przy uwzględnieniu sił i środków własnych systemu oraz współdziałających z systemem na poszczególnych poziomach jego funkcjonowania.

2. Analizy, o których mowa w ust. 1, poddaje się aktualizacji co najmniej raz w roku.

3. Na potrzeby prowadzenia analizy zagrożeń, o której mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się zasady gromadzenia i przekazywania danych z ustaleń dokonanych w toku czynności kontrolno-rozpoznawczych, określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

4. Analizy, o których mowa w ust. 1, są podstawą ewentualnych korekt sieci podmiotów systemu na jego poszczególnych poziomach funkcjonowania oraz planowania i rozmieszczania sprzętu specjalistycznego.

§ 6.1. Plany sprawdza się w drodze ćwiczeń aplikacyjnych i praktycznych z udziałem podmiotów systemu oraz poddaje się aktualizacji co najmniej raz w roku.

2. Podmioty wchodzące w skład systemu na poszczególnych poziomach są obowiązane do przekazywania odpowiednio komendantowi powiatowemu (miejskiemu) i wojewódzkiemu niezbędnych informacji do sporządzenia oraz aktualizacji analizy i planów.

3. Komendant powiatowy (miejski) i wojewódzki uzgadnia plan z podmiotami systemu w części dotyczącej zakresu ich zadań.

4. Plany zatwierdzają, po zasięgnięciu opinii właściwych terenowo zespołów do spraw ochrony przeciwpożarowej i ratownictwa:

- 1) starosta — dla obszaru powiatu,
- 2) wojewoda — dla obszaru województwa.

Rozdział 2

Walka z pożarami i innymi klęskami żywiołowymi. Ratownictwo techniczne, chemiczne, ekologiczne i medyczne

§ 7. 1. Organizacja walki z pożarami obejmuje zespół działań planistyczno-organizacyjnych i stosowanie technik gaśniczych niezbędnych do zmniejszenia i likwidacji zagrożenia pożarowego.

2. Organizacja walki z pożarami, o której mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) rozpoznawanie i analizowanie zagrożeń pożarowych,
- 2) ocenę rozmiarów powstałego pożaru i prognozowanie jego rozwoju,
- 3) ratowanie ludzi i zwierząt przed skutkami zagrożenia pożarowego,
- 4) dostosowanie sprzętu oraz technik gaśniczych do rodzaju i miejsca pożaru,
- 5) zlokalizowanie pożaru,
- 6) ugaszenie pożaru.

3. Walka z pożarami w ramach systemu prowadzona jest:

- 1) siłami i środkami jednostek ochrony przeciwpożarowej włączonych do systemu na wszystkich poziomach jego funkcjonowania,
- 2) wydzielonymi siłami i środkami pozostałych podmiotów włączonych do systemu w zakresie ustalonym w decyzji o włączeniu do systemu lub umowie cywilnoprawnej o współdziałaniu z systemem.

§ 8. 1. Organizacja walki z innymi klęskami żywiołowymi obejmuje zespół działań planistyczno-organizacyjnych i działań ratowniczych niezbędnych do ratowania życia, zdrowia, mienia lub środowiska, a także oceny zagrożenia i jego eliminacji.

2. Do walki z klęskami żywiołowymi są przeznaczone wszystkie jednostki ochrony przeciwpożarowej włą-

czone do systemu oraz pozostałe podmioty włączone do systemu w zakresie wynikającym z ich możliwości sprzętowo-technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem środków ochrony osobistej.

§ 9. 1. Organizacja ratownictwa technicznego obejmuje zespół działań planistyczno-organizacyjnych i stosowanie środków technicznych niezbędnych do ratowania, poszukiwania lub ewakuacji ludzi i zwierząt oraz ratowania mienia i środowiska.

2. Organizacja ratownictwa technicznego, o której mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) analizowanie awarii oraz katastrof technicznych,
- 2) ocenę rozmiarów powstałego zdarzenia i prognozowanie jego rozwoju,
- 3) dostosowanie sprzętu oraz wdrożenie technik stosowanych do poszukiwania, uwalniania i ewakuacji poszkodowanych i zagrożonych ludzi oraz zwierząt w zależności od rodzaju i miejsca zdarzenia,
- 4) ratowanie życia ludzi i zwierząt zagrożonych awarią techniczną,
- 5) oznakowanie i wydzielenie strefy bezpośrednich działań ratowniczych sił systemu oraz stref zagrożenia,
- 6) przewietrzanie lub wentylowanie stref zagrożenia oraz stref bezpośrednich działań ratowniczych sił systemu,
- 7) oświetlenie oraz zabezpieczenie miejsca zdarzenia przed osobami postronnymi,
- 8) wykonywanie przejść i dojść do poszkodowanych lub zagrożonych ludzi i zwierząt,
- 9) usuwanie przeszkód naturalnych i sztucznych utrudniających niesienie pomocy poszkodowanym lub zagrożonym ludziom oraz ratowanie środowiska,
- 10) wypompowywanie, obwałowywanie lub uszczelnianie miejsc wycieku substancji stwarzającej zagrożenie.

3. Ratownictwo techniczne w ramach systemu prowadzą:

- 1) specjalistyczne grupy poszukiwawczo-ratownicze Państwowej Straży Pożarnej stosujące techniki poszukiwawcze oraz wykorzystujące do działań ratowniczych zwierzęta i sprzęt do poszukiwania i ewakuacji osób zasypanych lub unieruchomionych w wyniku katastrofy budowlanej, zawału, osunięcia ziemi lub innych awarii technicznych,
- 2) specjalistyczne grupy wysokościowe Państwowej Straży Pożarnej stosujące techniki alpinistyczne i wykorzystujące do działań ratowniczych specjalistyczny sprzęt ratowniczy, w tym statki powietrzne,

- 3) specjalistyczne grupy wodno-nurkowe Państwowej Straży Pożarnej stosujące techniki nurkowe i wykorzystujące do działań ratowniczych specjalistyczny sprzęt, w tym łódzie ratunkowe,
- 4) specjalistyczne grupy techniczne Państwowej Straży Pożarnej stosujące techniki ratownicze i wykorzystujące specjalistyczny sprzęt do działań ratowniczych podczas katastrof i wypadków budowlanych, komunikacyjnych oraz infrastruktury technicznej,
- 5) jednostki ochrony przeciwpożarowej włączone do systemu w zakresie wynikającym z ich możliwości sprzętowo-technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem środków ochrony osobistej,
- 6) wydzielone siły i środki pozostałych podmiotów systemu w zakresie ustalonym w decyzji o włączeniu do systemu lub umowie cywilnoprawnej o współdziałaniu z systemem.
- 8) obwałowywanie lub uszczelnianie miejsc wycieku substancji niebezpiecznej,
- 9) ograniczanie parowania substancji niebezpiecznej,
- 10) zatrzymanie emisji toksycznych środków przemysłowych,
- 11) stawianie kurtyn wodnych,
- 12) neutralizację substancji niebezpiecznej substancjami chemicznymi,
- 13) związywanie substancji niebezpiecznej sorbentami,
- 14) stawianie zapór na ciekach lub obszarach wodnych zagrożonych skutkami rozlania substancji toksycznych hydrofobowych,
- 15) zbieranie substancji niebezpiecznej z powierzchni wody lub gleby.

§ 10. 1. Organizacja ratownictwa chemicznego obejmuje zespół działań planistyczno-organizacyjnych i stosowanie technik ratowniczych niezbędnych do ratowania środowiska oraz wszelkich innych czynności podejmowanych w celu ratowania życia i zdrowia ludzi w wyniku likwidacji bezpośrednich zagrożeń stwarzanych przez toksyczne środki przemysłowe lub inne niebezpieczne materiały chemiczne.

2. Organizacja ratownictwa ekologicznego obejmuje zespół działań planistyczno-organizacyjnych i stosowanie technicznych zabezpieczeń niezbędnych do ratowania środowiska oraz stosowania środków neutralizujących ograniczających lub eliminujących powstałe skażenie.

3. Organizacja ratownictwa chemicznego i ekologicznego, o której mowa w ust. 1 i 2, obejmuje w szczególności:

- 1) rozpoznawanie zagrożeń oraz ocenę i prognozowanie ich rozwoju oraz skutków dla ludzi i środowiska,
- 2) analizowanie powstałych awarii oraz katastrof chemicznych i ekologicznych,
- 3) ratowanie życia ludzi i zwierząt zagrożonych skażeniem substancją niebezpieczną,
- 4) identyfikację substancji stwarzającej zagrożenie w czasie powstałego zdarzenia,
- 5) prognozowanie rozwoju skażenia środowiska i ocenę rozmiarów zagrożenia oraz zmian wielkości strefy zagrożenia dla ludności,
- 6) dostosowanie sprzętu oraz technik ratowniczych do miejsca zdarzenia i rodzaju substancji stwarzającej zagrożenie,
- 7) przepompowywanie i przemieszczanie substancji niebezpiecznej do nowych lub zastępczych zbiorników,

4. Ratownictwo chemiczne i ekologiczne w ramach systemu prowadzą:

- 1) specjalistyczne grupy ratownictwa chemicznego i ekologicznego Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) specjalistyczne grupy wodno-nurkowe Państwowej Straży Pożarnej stosujące techniki nurkowe i wykorzystujące do działań ratowniczych specjalistyczny sprzęt ratowniczy,
- 3) jednostki ochrony przeciwpożarowej włączone do systemu w zakresie wynikającym z ich możliwości sprzętowo-technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem środków ochrony osobistej,
- 4) wydzielone siły i środki pozostałych podmiotów systemu w zakresie ustalonym w decyzji o włączeniu do systemu lub umowie cywilnoprawnej o współdziałaniu z systemem.

§ 11. 1. Organizacja ratownictwa medycznego obejmuje zespół działań planistyczno-organizacyjnych i stosowanie technik z zakresu pomocy medycznej w warunkach pozaszpitalnych mających na celu ratowanie życia i zdrowia, podczas zdarzeń prowadzących do nagłej groźby utraty życia ludzkiego lub pogorszenia się stanu zdrowia.

2. Organizacja ratownictwa medycznego, o której mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) bieżące analizowanie rodzaju i liczby zagrożeń prowadzących do nagłego pogarszania się stanu zdrowia lub groźby utraty życia ludzkiego,
- 2) ocenę groźby utraty życia ludzkiego lub pogorszenia się stanu zdrowia w wyniku zdarzenia i prognozowanie rozwoju zagrożenia,
- 3) dostosowanie sprzętu oraz technik niezbędnych do ratowania życia i zdrowia ludzi w zależności od rodzaju i miejsca zdarzenia oraz liczby poszkodowanych i zagrożonych,

4) zapewnienie ciągłości procesu ratowania poszkodowanych i zagrożonych ludzi na miejscu zdarzenia oraz właściwych procedur przekazywania poszkodowanych kwalifikowanej pomocy medycznej, wynikających z powiatowych i wojewódzkich planów ratowniczych,

5) zapewnienie prowadzenia działań z zakresu ratownictwa medycznego przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje, określone w odrębnych przepisach.

3. Ratownictwo medyczne w warunkach pozaszpitalnych w czasie walki z pożarami, klęskami żywiołowymi lub organizowania ratownictwa technicznego, chemicznego i ekologicznego prowadzą uprawnieni strażacy z jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz uprawnieni ratownicy z innych podmiotów włączonych do systemu w sytuacjach:

- 1) braku kwalifikowanej pomocy medycznej, gdy personel służby zdrowia nie dotarł do miejsca zdarzenia,
- 2) braku możliwości wykorzystania personelu służby zdrowia na miejscu zdarzenia, gdy dostęp do poszkodowanych jest możliwy tylko dla strażaków-ratowników przy wykorzystaniu sprzętu specjalistycznego,
- 3) gdy zdarzenie ma cechy nagłego zagrożenia z dużą liczbą poszkodowanych, którego skutki przekraczają możliwości ich opanowania w ramach rutynowej działalności właściwych terytorialnie służb medycznych.

§ 12. 1. Organizacja ratownictwa medycznego w ramach systemu obejmować może również działania planistyczno-organizacyjne i stosowanie technik z zakresu pomocy medycznej mających na celu ratowanie życia i zdrowia w czasie transportu poszkodowanych i we wczesnej fazie leczenia szpitalnego, podczas zdarzeń prowadzących do nagłej groźby utraty życia ludzkiego lub pogorszenia się stanu zdrowia.

2. Organizacja ratownictwa medycznego, o której mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności zapewnienie ciągłości i spójności procesu ratowania poszkodowanych i zagrożonych ludzi na miejscu zdarzenia, w czasie transportu oraz w warunkach szpitalnych.

3. Ratownictwo medyczne, o którym mowa w ust. 1, może być realizowane przez podmioty systemu, jeżeli:

- 1) dysponują podstawowym zespołem ratownictwa medycznego, w którego skład wchodzi co najmniej dwie osoby uprawnione do udzielania pomocy przedlekarskiej wyposażone w środek transportu i sprzęt medyczny, środki łączności i leki, działające na polecenie i w porozumieniu z lekarzem, lub
- 2) dysponują specjalistycznym zespołem ratownictwa medycznego, w którego skład wchodzi co najmniej jeden lekarz i dwie osoby uprawnione do

udzielania pomocy przedlekarskiej wyposażone w środek transportu i sprzęt medyczny, środki łączności i leki,

3) dysponują izbami przyjęć lub oddziałami szpitalnymi wyspecjalizowanymi w zakresie medycyny ratunkowej.

§ 13. 1. W działaniach z zakresu ratownictwa medycznego w warunkach pozaszpitalnych uczestniczy koordynator medycznych działań ratowniczych lub inny lekarz, który przybył pierwszy na miejsce zdarzenia.

2. Lekarz koordynujący medyczne działania ratownicze, oznakowany w sposób widoczny dla innych uczestników działań ratowniczych, wspomaga kierującego działaniem ratowniczym w zakresie ratownictwa medycznego, a w szczególności:

- 1) nadzorowania ratownictwa medycznego w zakresie pomocy lekarskiej i przedlekarskiej prowadzonej przez podmioty i ratowników systemu na miejscu zdarzenia oraz w czasie transportu,
- 2) prowadzenia i ewentualnego nadzorowania segregacji, jako procesu określania priorytetów terapeutyczno-transportowych,
- 3) realizowania procedur organizacyjno-medycznych wynikających z rodzaju zdarzenia i liczby poszkodowanych oraz wybór czasu i miejsca hospitalizacji poszkodowanych lub zagrożonych utratą życia i zdrowia ludzi,
- 4) przedstawiania kierującemu działaniem ratowniczym opinii dotyczących zabezpieczenia uczestników działań ratowniczych pod względem medycznym,
- 5) wykorzystania możliwości transportowych oraz sprzętowych podmiotów realizujących ratownictwo medyczne oraz innych podmiotów biorących udział w działaniu ratowniczym,
- 6) współdziałania z punktami informacyjnymi placówek służby zdrowia w zakresie informacji co do liczby i stanu poszkodowanych, rozwoju i potrzeb działań z zakresu ratownictwa medycznego,
- 7) realizowania innych zadań organizacyjnych wynikających z potrzeb działań ratowniczych lub poleceń kierującego działaniem ratowniczym.

§ 14. 1. Organizacja walki z pożarami i innymi klęskami żywiołowymi oraz ratownictwa technicznego, chemicznego, ekologicznego i medycznego obejmuje również:

- 1) ujednolicenie zasad powiadamiania i dysponowania podmiotów systemu oraz podmiotów współdziałających z systemem,
- 2) ujednolicanie metodyki ostrzegania i informowania ludności o aktualnych i prognozowanych zagrożeniach oraz kierunkach i zasadach ewakuacji podczas prowadzenia działań ratowniczych,

- 3) ujednolicanie zasad postępowania w zdarzeniach z dużą liczbą poszkodowanych,
 - 4) ujednolicanie metodyki planowania transportu poszkodowanej lub zagrożonej ludności do izb przyjęć lub szpitalnych oddziałów wyspecjalizowanych w zakresie medycyny ratunkowej lub innych podmiotów prowadzących ratownictwo medyczne w warunkach szpitalnych,
 - 5) wspomaganie kierującego działaniem ratowniczym w podejmowaniu decyzji dotyczącej organizacji i prowadzenia działań ratowniczych,
 - 6) wspomaganie lekarza koordynującego medyczne działania ratownicze w podejmowaniu decyzji dotyczącej prowadzenia ratownictwa medycznego w warunkach pozaszpitalnych i szpitalnych,
 - 7) wsparcie psychologiczne osób uczestniczących w działaniach ratowniczych,
 - 8) wsparcie logistyczne podmiotów systemu w czasie działań ratowniczych,
 - 9) prowadzenie działań w zakresie edukacji ratowniczej oraz badań naukowych na potrzeby ratownictwa,
 - 10) realizowanie stałej współpracy podmiotów systemu w zakresie:
 - a) wymiany informacji dotyczących występujących zagrożeń na danym obszarze,
 - b) unowocześniania łączności dla celów ratowniczych,
 - c) prowadzenia ćwiczeń w celu weryfikacji i modyfikowania planów oraz postępowania poszczególnych podmiotów systemu podczas prognozowanych zagrożeń lub w czasie prowadzonych działań ratowniczych,
 - d) analizowania dokumentacji z prowadzonych działań ratowniczych,
 - e) analizowania standardów sprzętowych i zasad postępowania podmiotów systemu w czasie działań ratowniczych w zależności od dziedziny ratownictwa i rodzaju zdarzenia,
 - f) analizowania i ujednolicania programów szkolenia, zasad doskonalenia oraz zachowania bezpieczeństwa osób biorących udział w działaniach ratowniczych.
- 1) powiatowe (miejskie) stanowisko kierowania na poziomie powiatowym,
 - 2) wojewódzkie stanowisko koordynacji ratownictwa na poziomie wojewódzkim,
 - 3) Krajowe Centrum Koordynacji Ratownictwa na poziomie krajowym.
3. Powiatowe (miejskie) stanowiska kierowania i wojewódzkie stanowiska koordynacji ratownictwa stanowią również bazę techniczną i informacyjną właściwych terenowo zespołów do spraw ochrony przeciwpożarowej i ratownictwa.
4. Krajowe Centrum Koordynacji Ratownictwa zapewnia obsługę techniczną i informacyjną sztabowi Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.
5. Stanowiska kierowania dokonują bieżącej wymiany informacji niezbędnej do prognozowania zagrożeń i prowadzenia działań ratowniczych oraz stanowią centrum powiadamiania ratunkowego sił i środków podmiotów systemu lub wspomagających system.

§ 16. 1. Stanowiska kierowania na poszczególnych poziomach systemu zorganizowane są w sposób zapewniający ich ciągłe funkcjonowanie oraz pozwalający na:

- 1) stałe współdziałanie z dyspozytorami lub innymi osobami z poszczególnych podmiotów systemu,
- 2) zapewnienie stosownych informacji kierującemu działaniem ratowniczym,
- 3) alarmowanie odwołów operacyjnych,
- 4) alarmowanie członków sztabu kierującego działaniem ratowniczym oraz innych osób ujętych w planie ratowniczym,
- 5) korzystanie z telefonów alarmowych, poczty elektronicznej i faksów,
- 6) korzystanie z mapy cyfrowej i innych map operacyjnych,
- 7) korzystanie z monitoringu pożarowego i monitoringu innych zagrożeń,
- 8) korzystanie z planów operacyjnych oraz dokumentacji operacyjnej, pomocniczej lub specjalnej,
- 9) korzystanie z łączności przywoławczej, selektywnego wywoływania i alarmowania podmiotów systemu do działań ratowniczych,
- 10) korzystanie z łączności satelitarnej, radiowej, komórkowej oraz przewodowej,
- 11) współdziałanie ze specjalistami w sprawach ratownictwa,
- 12) wykorzystanie baz danych operacyjnych,
- 13) współdziałanie z podmiotami zajmującymi się monitorowaniem oraz prognozowaniem zagrożeń,

Rozdział 3

Organizacja stanowisk kierowania oraz dysponowanie sił i środków systemu do działań ratowniczych

§ 15. 1. Podstawowym elementem systemu przyjmującym informacje o zdarzeniach są stanowiska kierowania w komendach Państwowej Straży Pożarnej, zwane dalej „stanowiskami kierowania”.

2. Stanowiskami kierowania na poszczególnych poziomach systemu są:

a także z innymi podmiotami działającymi na rzecz systemu,

- 14) korzystanie ze sprzętu niezbędnego do rejestracji rozmów telefonicznych oraz analizowanie czasu wyjazdu i pobytu zadysponowanych sił i środków do działań ratowniczych,
- 15) stosowanie innych środków, urządzeń, systemów łączności i metod analizy danych, których wykorzystanie lub użycie może usprawnić działania ratownicze oraz realizację zadań poszczególnych stanowisk kierowania.

2. Organizacja stanowisk kierowania, o której mowa w ust. 1, uwzględnia również:

- 1) awaryjne zasilanie urządzeń elektroenergetycznych,
- 2) awaryjne plany ewakuacji w miejsca zastępcze,
- 3) procedury funkcjonowania w sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń życia, zdrowia lub środowiska.

§ 17. 1. Podmioty systemu z obszaru powiatu są obowiązane regularnie przekazywać szczegółowe dane do właściwego terenowo powiatowego (miejskiego) stanowiska kierowania o stanie oraz dyspozycyjności swych sił i środków oraz informować o ich zadysponowaniu do działań ratowniczych, w zakresie określonym przez właściwego komendanta powiatowego (miejskiego).

2. Powiatowe (miejskie) stanowisko kierowania, o którym mowa w ust. 1, ma obowiązek zbierania i przekazywania do właściwego terenowo wojewódzkiego stanowiska koordynacji ratownictwa zbioru informacji o stanie sił i środków systemu na swym obszarze oraz informacji o ich zadysponowaniu do działań ratowniczych, w zakresie określonym przez właściwego komendanta wojewódzkiego.

3. Wojewódzkie stanowiska koordynacji ratownictwa przekazują do Krajowego Centrum Koordynacji Ratownictwa informacje w zakresie określonym przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

§ 18. 1. Dysponowanie sił i środków podmiotów systemu do działań ratowniczych na obszarze powiatu, województwa lub kraju następuje poprzez stanowiska kierowania i należy do:

- 1) komendanta powiatowego (miejskiego) na poziomie powiatowym,
- 2) komendanta wojewódzkiego na poziomie wojewódzkim,
- 3) Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej na poziomie krajowym.

2. Komendanci Państwowej Straży Pożarnej, o których mowa w ust. 1, mogą upoważnić dyżurnych i dyspozytorów stanowisk kierowania do uruchamiania systemu na jego poszczególnych poziomach.

3. Dysponowanie sił i środków podmiotów systemu dla obszaru powiatu, województwa i kraju odbywa się z uwzględnieniem rodzaju i wielkości zdarzenia oraz liczby poszkodowanych, a także następujących czynników:

- 1) możliwości podjęcia działań ratowniczych w najkrótszym czasie,
- 2) aktualnego potencjału sił i środków będących w dyspozycji odpowiednio na poziomie powiatu, województwa i kraju,
- 3) możliwości wykorzystania w działaniach ratowniczych sił i środków spoza systemu,
- 4) możliwości wykorzystania odwołów operacyjnych systemu,
- 5) możliwości techniczno-logistycznego wsparcia działań ratowniczych,
- 6) procedury i uzgodnień zawartych w planach działań ratowniczych na poziomie powiatu, województwa i kraju,
- 7) lokalnych zagrożeń i warunków naturalnych na terenie działania podmiotów systemu, takich jak:
 - a) gęstość zaludnienia,
 - b) infrastruktura komunalna i przemysłowa,
 - c) przeszkody naturalne: rzeki, jeziora, lasy, tereny bagienne, góry i sztuczne: linie kolejowe, kanały, autostrady, instalacje transportujące media niebezpieczne,
 - d) charakterystyka istniejących szlaków komunikacyjnych,
 - e) tereny zajmowane przez poligony wojskowe.

§ 19. Dysponowanie sił i środków podmiotów systemu poza granice kraju określają odrębne umowy i porozumienia międzynarodowe.

Rozdział 4

Kierowanie działaniem ratowniczym

§ 20. 1. Kierujący działaniem ratowniczym, zwany dalej „kierującym”, oddziałuje na podległe siły podmiotów systemu na miejscu zdarzenia, zgodnie z przyjętymi procedurami i planami ratowniczymi, w celu wykonania określonych czynności ratowniczych.

2. Kierowanie prowadzone jest jednoosobowo przez uprawnioną osobę odpowiednio oznakowaną, w sposób widoczny dla innych uczestników działań ratowniczych.

3. Kierowanie rozpoczyna się z chwilą przybycia na miejsce zdarzenia pierwszych sił podmiotu systemu.

4. Kierujący oddziałuje na podległe siły poprzez:

- 1) określanie rodzaju działań ratowniczych,

- 2) wydawanie rozkazów lub poleceń,
- 3) ostrzeganie podległych sił o wielkości i rodzajach zagrożenia oraz ewentualnym stopniu ryzyka planowanego działania ratowniczego.

5. Kierujący, organizując działanie ratownicze, musi uwzględnić rodzaj i wielkość zdarzenia, występujące zagrożenia oraz prognozę ich rozwoju, a w szczególności ustalić, czy w wyniku zdarzenia są osoby poszkodowane lub bezpośrednio zagrożone.

6. Kierowanie ustaje po spełnieniu następujących warunków:

- 1) zakończeniu ewakuacji ludzi, zwierząt i mienia ze strefy zagrożenia,
- 2) udzieleniu pomocy medycznej poszkodowanym na miejscu zdarzenia oraz ich przekazaniu specjalistycznym zespołom ratownictwa medycznego lub podstawowym zespołom ratownictwa medycznego,
- 3) ugaszeniu pożaru,
- 4) zatrzymaniu emisji lub wypływu substancji niebezpiecznej oraz usunięciu spowodowanego przez nią bezpośredniego zagrożenia dla ludzi i środowiska,
- 5) wykonaniu wszelkich innych czynności mających wpływ na ograniczenie lub likwidację zagrożenia.

7. Kierujący informuje uczestniczące podmioty systemu o zakończeniu działań ratowniczych.

§ 21. 1. Na potrzeby działania ratowniczego jednostki ochrony przeciwpożarowej włączone do systemu tworzą następującą strukturę:

- 1) rota — dwuosobowy zespół ratowników, wchodzący w skład tego samego zastępu lub specjalistycznej grupy ratowniczej, wykonujący zadania ratownicze lub zabezpieczające, wyposażony w sprzęt ochrony osobistej,
- 2) zastęp — pododdział liczący od trzech do sześciu ratowników, w tym dowódca, wyposażony w pojazd przystosowany do realizacji zadania ratowniczego,
- 3) sekcja — pododdział w sile dwóch zastępów, liczący od dziewięciu do 12 ratowników, w tym dowódca,
- 4) pluton — pododdział w sile od trzech do czterech zastępów lub dwóch sekcji, liczący od 15 do 21 ratowników, w tym dowódca,
- 5) kompania — pododdział w sile trzech plutonów lub czterech sekcji oraz dowódca,
- 6) batalion — oddział w sile od trzech do pięciu kompanii oraz dowódca,
- 7) brygada — związek pododdziałów i oddziałów realizujący w granicach administracyjnych województwa wielkoobszarowe działanie ratownicze,

8) specjalistyczna grupa ratownicza — pododdział ratowników posiadających specjalistyczne przeszkolenie i uprawnienia, wyposażony w sprzęt dostosowany do wykonania specjalistycznego zadania ratowniczego, w sile uzależnionej od specyfiki danej specjalności.

2. Pododdziały organizowane przez szkoły i ośrodki szkolenia Państwowej Straży Pożarnej mogą być tworzone w innym składzie niż określone w ust.1 pkt 4 i 5.

3. Podmioty systemu nie będące jednostkami ochrony przeciwpożarowej mogą w działaniu ratowniczym zachować własną strukturę sił.

4. Podmioty systemu, bez względu na strukturę sił przewidzianych do działań ratowniczych, posiadają jednolite oznakowanie osób funkcyjnych, pojazdów, kontenerów, przyczep, sprzętu ratowniczego i ewakuacyjno-logistycznego, w sposób widoczny dla innych uczestników działań ratowniczych, w zakresie określonym przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

5. Podmioty systemu podczas długotrwałych lub specjalistycznych działań ratowniczych mogą być wspomagane przez pododdziały kwatermistrzowskie i logistyczne.

§ 22. 1. Wprowadza się trzy typy kierowania w czasie działania ratowniczego:

- 1) interwencyjny — realizowany w strefie zagrożenia lub bezpośrednich działań ratowniczych, w której istnieje zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi oraz mienia i środowiska lub prawdopodobieństwo jego wystąpienia, w celu likwidacji lub usunięcia skutków zdarzenia oraz zapewnienia bezpieczeństwa ratownikom; kierowaniu interwencyjnemu podlegają siły nie przekraczające wielkością jednej kompanii,
- 2) taktyczny — realizowany na granicy strefy zagrożenia lub poza nią w celu wykonania przyjętej taktyki lub określonej strategii oraz nadzoru nad kierowaniem interwencyjnym; kierowaniu taktycznemu podlegają siły nie przekraczające wielkością jednego batalionu,
- 3) strategiczny — realizowany w celu określenia i przyjęcia niezbędnej strategii w likwidowaniu zagrożenia oraz nadzoru nad kierowaniem taktycznym; kierowaniu strategicznemu podlegają siły wojewódzkich brygad odwodowych albo siły przekraczające wielkością jeden batalion.

2. Kierujący, bez względu na typ kierowania na obszarze swojego działania i w stosunku do podległych mu sił, korzysta z uprawnień określonych w odrębnych przepisach.

§ 23.1. Kierującego przy kierowaniu strategicznym wspomaga sztab, jako jego zespół doradczy.

2. Strukturę, skład i zadania sztabu określa — po przejęciu kierowania — kierujący lub działający z jego upoważnienia członek sztabu.

3. Kierującego przy kierowaniu interwencyjnym i taktycznym może doraźnie wspomagać sztab, o którym mowa w ust. 1. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 24. 1. Kierowanie interwencyjne, o którym mowa w § 22 ust.1 pkt 1, polega w szczególności na:

- 1) ustaleniu rodzaju zagrożenia,
- 2) przydzielaniu zadań dla rot, pododdziałów lub specjalistycznych grup ratowniczych,
- 3) ustaleniu sposobów i metod poszukiwania poszkodowanych i zagrożonych oraz niesienia im pomocy medycznej,
- 4) ustaleniu sposobów i metod ewakuacji poszkodowanych lub zagrożonych,
- 5) wyznaczeniu i wydzieleniu strefy bezpośrednich działań ratowniczych,
- 6) planowaniu rozmieszczenia sprzętu ratowniczego na terenie działań ratowniczych,
- 7) analizowaniu czasu pracy poszczególnych zespołów w strefie bezpośrednich działań ratowniczych, w szczególności czasu pracy w ubraniach ochronnych i sprzęcie izolującym drogi oddechowe ratowników,
- 8) nadzorowaniu skuteczności działania ratowniczego oraz zachowania bezpiecznych warunków jego prowadzenia,
- 9) organizowaniu łączności na potrzeby kierowania interwencyjnego i współdziałania podmiotów biorących udział w działaniu ratowniczym,
- 10) analizowaniu zużycia sprzętu i środków gaśniczych, neutralizujących lub sorbentów,
- 11) organizowaniu kierowania sekcjami i plutonami w strefie bezpośrednich działań ratowniczych,
- 12) współdziałaniu z lekarzem — koordynatorem medycznych działań ratowniczych do czasu uruchomienia kierowania taktycznego,
- 13) wzywaniu niezbędnych sił i środków,
- 14) zorganizowaniu wsparcia logistycznego do czasu uruchomienia kierowania taktycznego,
- 15) wydzieleniu strefy zagrożenia do czasu uruchomienia kierowania taktycznego.

2. Kierowanie taktyczne, o którym mowa w § 22 ust. 1 pkt 2, polega w szczególności na:

- 1) ocenie zagrożenia poprzez ustalenie jego charakteru i prognozowanie rozwoju,

2) podziale terenu działania ratowniczego na odcinki bojowe i wyznaczeniu zadań dla osób prowadzących kierowanie interwencyjne,

3) zorganizowaniu ewakuacji zagrożonej ludności poza strefę zagrożenia,

4) współdziałaniu z lekarzem — koordynatorem medycznych działań ratowniczych,

5) ocenie wielkości sił i środków oraz wzywaniu ich według potrzeb,

6) ewentualnym wprowadzeniu na teren działania ratowniczego innych podmiotów i służb ratowniczych,

7) wyznaczeniu punktu kierowania i jego oznakowania,

8) tworzeniu systemu wspomagania decyzji kierowania taktycznego,

9) tworzeniu, w miarę możliwości, odwodu taktycznego lub wezwaniu odwodów operacyjnych,

10) wydzieleniu strefy zagrożenia,

11) koordynowaniu zmian sił ratowniczych, w tym ich wprowadzania i wyprowadzania z rejonu działania ratowniczego,

12) zorganizowaniu niezbędnego wsparcia logistycznego,

13) nadzorowaniu skuteczności działania ratowniczego oraz zachowaniu bezpiecznych warunków jego prowadzenia,

14) analizowaniu i korygowaniu wydzielonej strefy bezpośrednich działań ratowniczych,

15) organizowaniu punktu przyjęcia sił i środków,

16) współdziałaniu ze sztabem kierowania taktycznego i strategicznego,

17) współdziałaniu ze środkami masowego przekazu,

18) zorganizowaniu łączności kierowania strategicznego oraz współdziałania podmiotów uczestniczących w działaniu ratowniczym,

19) współdziałaniu z organami administracji samorządowej oraz z organizacjami pozarządowymi,

20) eliminowaniu lub minimalizowaniu wśród ratowników stresu pourazowego powstałego podczas zdarzenia.

3. Kierowanie strategiczne, o którym mowa w § 22 ust. 1 pkt 3, polega w szczególności na:

1) ocenie zagrożenia poprzez ustalenie jego charakteru i prognozowanie rozwoju,

2) określeniu strategii działania ratowniczego,

- 3) podziale terenu działania ratowniczego na odcinki bojowe oraz wyznaczeniu zadań dla osób prowadzących kierowanie taktyczne,
- 4) nadzorowaniu zadań prowadzonych przez podległe siły,
- 5) wyznaczeniu punktu kierowania i jego oznakowania,
- 6) informowaniu ewakuowanej ludności o miejscach organizowanej pomocy humanitarnej,
- 7) wzywaniu sił centralnego lub wojewódzkiego odwołu operacyjnego oraz ich wprowadzaniu na wyznaczone odcinki bojowe,
- 8) eliminowaniu lub minimalizowaniu wśród ratowników stresu pourazowego powstałego podczas zdarzenia,
- 9) koordynowaniu łączności na potrzeby sztabu, kierowania taktycznego oraz podmiotów uczestniczących w działaniu ratowniczym,
- 10) koordynowaniu działań zaplecza logistycznego, medycznego, technicznego oraz podmiotów wspomagających działanie ratownicze,
- 11) współdziałaniu ze środkami masowego przekazu,
- 12) współdziałaniu z organami administracji rządowej,
- 13) współdziałaniu z organami administracji samorządowej oraz z organizacjami pozarządowymi.

§ 25. 1. Uprawnionymi do kierowania interwencyjnego są w kolejności:

- 1) dowódca zastępu,
- 2) dowódca sekcji,
- 3) dowódca zmiany,
- 4) strażak wyznaczony przez komendanta, kierownika lub szefa jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do systemu.

2. W sytuacji gdy na miejscu zdarzenia są tylko siły systemu nie będące jednostkami ochrony przeciwpożarowej, kierującego działaniem ratowniczym wyznacza dyżurny powiatowego (miejskiego) stanowiska kierowania, jeśli nie określa tego plan ratowniczy danego powiatu.

§ 26. 1. Kierowanie interwencyjne są obowiązani przejąć w kolejności:

- 1) uprawniony dowódca z jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do systemu, dla której miejsce zdarzenia stanowi teren własnego działania,
- 2) strażak wyznaczony przez komendanta jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do systemu, o której mowa w art. 15 pkt 1a—4a ustawy,
- 3) strażak wyznaczony przez komendanta powiatowego (miejskiego).

2. Kierowanie interwencyjne może przejąć również:

- 1) naczelnik ochotniczej straży pożarnej, właściwej dla miejsca zdarzenia, jeżeli w działaniu ratowniczym biorą udział tylko ochotnicze straże pożarne włączone do systemu,
- 2) komendant, kierownik, szef bądź inny kierujący, jeżeli w działaniu ratowniczym biorą udział tylko siły i środki jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do systemu, o której mowa w art. 15 pkt 1a—4a ustawy.

§ 27. 1. Obowiązanymi do przejęcia kierowania taktycznego są w kolejności:

- 1) dowódca jednostki ratowniczo-gaśniczej Państwowej Straży Pożarnej właściwej dla miejsca zdarzenia,
- 2) komendant, kierownik lub szef jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do systemu, o której mowa w art. 15 pkt 1a—4a ustawy, dla zdarzenia mającego miejsce na terenie własnego działania,
- 3) oficer wyznaczony przez komendanta powiatowego (miejskiego) do kierowania w jego imieniu,
- 4) komendant powiatowy (miejski).

2. Kierowanie taktyczne realizowane jest ze stałego lub ruchomego stanowiska dowodzenia, usytuowanego w miejscu umożliwiającym ocenę rozwoju sytuacji oraz nadzorowanie i współdziałanie z kierowaniem interwencyjnym.

§ 28. 1. Obowiązanymi do przejęcia kierowania strategicznego są w kolejności:

- 1) oficer wyznaczony przez komendanta wojewódzkiego do kierowania w jego imieniu,
- 2) komendant wojewódzki,
- 3) oficer wyznaczony przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej do kierowania w jego imieniu,
- 4) Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej.

2. Kierowanie strategiczne realizowane jest ze stałego stanowiska dowodzenia, w którym występuje możliwość funkcjonowania sztabu oraz współdziałania ze specjalistami określonych dziedzin ratownictwa, usytuowanego poza strefą kierowania taktycznego lub ze stanowisk kierowania Państwowej Straży Pożarnej.

3. Kierowanie strategiczne, z wykorzystaniem batalionów centralnego odwołu operacyjnego, prowadzone jest przez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego lub dowódcę wojewódzkiej brygady odwodowej.

§ 29. 1. Uruchomienie kierowania strategicznego lub taktycznego nie powoduje ograniczenia obowiązków, jakie spoczywają na osobach prowadzących kierowanie interwencyjne.

2. Przejmowanie kierowania strategicznego, taktycznego i interwencyjnego podlega zgłoszeniu do właściwego terenowo stanowiska kierowania Państwowej Straży Pożarnej oraz odnotowaniu w dokumentacji operacyjnej.

3. Kierowanie interwencyjne lub taktyczne dla zdarzeń o zasięgu ponadpowiatowym należy do uprawnionego strażaka właściwego dla miejsca powstania zdarzenia.

§ 30. Kierowanie interwencyjne prowadzone z udziałem specjalistycznych grup ratowniczych, w części realizowanych przez nich zadań, organizowane jest przez ratowników posiadających stosowne przeszkolenie i uprawnienia określone odrębnymi przepisami.

§ 31. Po zakończeniu działania ratowniczego kierujący przekazuje teren, obiekt lub mienie objęte tym działaniem właścicielowi, zarządcy, użytkownikowi obiektu lub mienia albo — w przypadku braku możliwości ich ustalenia — przedstawicielowi Policji, straży gminnej (miejskiej) bądź organom samorządu terytorialnego.

§ 32. 1. Jeśli rodzaj i wielkość powstałego lub prognozowanego zdarzenia przekracza możliwości sił i środków systemu na poziomie powiatowym, kierujący poprzez dyżurnego powiatowego (miejskiego) stanowiska kierowania zgłasza do wojewódzkiego stanowiska koordynacji ratownictwa Państwowej Straży Pożarnej potrzebę uruchomienia sił i środków systemu na poziomie wojewódzkim.

2. Jeśli rodzaj i wielkość powstałego lub prognozowanego zdarzenia przekracza możliwości sił i środków systemu na poziomie wojewódzkim, kierujący poprzez dyżurnego wojewódzkiego stanowiska koordynacji ratownictwa zgłasza do Krajowego Centrum Koordynacji Ratownictwa potrzebę uruchomienia sił i środków systemu na poziomie krajowym.

3. W przypadku nadzwyczajnych zdarzeń wymagających zaangażowania znacznych sił i środków systemu komendant wojewódzki i Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej może podjąć decyzję o uruchomieniu sił i środków systemu odpowiednio na poziomie wojewódzkim i krajowym bez zachowania procedur, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 33. 1. Podmioty systemu biorące udział w działaniach ratowniczych w transporcie morskim i lotniczym, do których mają zastosowanie umowy i porozumienia międzynarodowe, podlegają kierowaniu na podstawie tych przepisów.

2. Podmioty systemu biorące udział w działaniach ratowniczych w górnictwie podlegają kierowaniu na podstawie przepisów prawa górniczego.

Rozdział 5

Prowadzenie dokumentacji zdarzeń oraz funkcjonowania krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego

§ 34. 1. Komendant powiatowy (miejski), wojewódzki i Komendant Główny Państwowej Straży Po-

zarnej prowadzą ewidencję podmiotów tworzących system odpowiednio na poziomie powiatowym, wojewódzkim i krajowym.

2. Dokumentację zdarzeń sporządzają podmioty systemu biorące udział w działaniu ratowniczym.

3. Dokumentację zdarzenia podmioty systemu, o których mowa w ust. 2, przekazują niezwłocznie do właściwej miejscowo komendy powiatowej (miejskiej) Państwowej Straży Pożarnej.

4. Zasady sporządzania i obiegu dokumentacji zdarzeń określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

5. Na polecenie komendanta powiatowego (miejskiego), wojewódzkiego lub Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej sporządza się analizę zdarzenia z udziałem kierującego i przedstawicieli podmiotów systemu biorących udział w działaniu ratowniczym.

6. Zasady sporządzania analizy zdarzenia, o której mowa w ust. 5, określają wytyczne stanowiące załącznik nr 4 do rozporządzenia.

Rozdział 6

Organizacja odwodów operacyjnych

§ 35. 1. Dla likwidowania skutków zdarzeń przekraczających możliwości operacyjne powiatów lub województw, z sił i środków podmiotów systemu formuje się odwoły operacyjne.

2. Uprawnionymi do formowania odwodów operacyjnych są :

- 1) Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej w odniesieniu do centralnego odwołu operacyjnego systemu tworzonego z sił i środków Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) komendanci wojewódzcy w odniesieniu do wojewódzkich odwodów operacyjnych systemu tworzonych z sił i środków podmiotów systemu na obszarze województwa,
- 3) komendanci szkół Państwowej Straży Pożarnej w odniesieniu do kompanii szkolnych centralnego odwołu operacyjnego i specjalistycznych grup ratowniczych, tworzonych z sił i środków tych szkół.

3. Siły i środki, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3, mogą być formowane i kierowane do działań ratowniczych na obszarze kraju.

4. Siły i środki, o których mowa w ust. 2 pkt 1, mogą być w ramach współdziałania lub pomocy humanitarnej kierowane do działań ratowniczych prowadzonych poza granicami kraju.

5. Siły i środki, o których mowa w ust. 2 pkt 2, mogą być formowane i kierowane do działań ratowniczych na obszarze województwa.

6. Podmiotami uprawnionymi do użycia odwodów operacyjnych są osoby uprawnione do ich formowania, określone w ust. 2 pkt 1 i 2.

7. Uprawnieni do formowania odwodów operacyjnych odpowiadają za ich gotowość do działań ratowniczych i wyszkolenie.

§ 36. 1. Wojewódzkie odwody operacyjne systemu są organizowane jako wojewódzkie brygady odwodowe, zwane dalej „brygadami”.

2. Oddziały i pododdziały brygad formują dowódcy brygad w celu:

- 1) zwalczania pożarów o dużych rozmiarach,
- 2) usuwania skutków innych miejscowych zagrożeń o dużych rozmiarach,
- 3) usuwania skutków innych miejscowych zagrożeń wymagających specjalistycznych umiejętności lub wyposażenia.

3. Wyznaczone oddziały i pododdziały brygad stanowią centralny odwód operacyjny systemu.

4. Siły i środki, o których mowa w ust. 3, stanowią siły własne brygady do czasu zadysponowania przez uprawnionego do użycia centralnego odwodu operacyjnego systemu.

5. W skład każdej brygady wchodzi:

- 1) sztab brygady,
- 2) batalion centralnego odwodu operacyjnego,
- 3) kompanie gaśnicze i specjalne,
- 4) specjalistyczne grupy.

6. Do składu brygad mogą być, w razie potrzeby, włączane siły centralnego odwodu operacyjnego systemu formowane na obszarach innych województw oraz stany osobowe szkół Państwowej Straży Pożarnej.

7. Schemat organizacyjny brygady określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

8. W skład każdego batalionu centralnego odwodu operacyjnego systemu wchodzi:

- 1) sztab batalionu,
- 2) kompanie dostosowane rodzajem do specyfiki zdarzenia,
- 3) kompanie logistyczne i szkolne.

9. W składach brygad mogą występować w szczególności kompanie:

- 1) gaśnicze — przeznaczone do zdarzeń, w trakcie których zachodzi konieczność użycia znacznych ilości zastępów gaśniczych lub znacznej ilości ratowników,

2) specjalne — przeznaczone do zdarzeń o charakterze technicznym, konfigurowane w zależności od potrzeb jako kompanie:

- a) techniczne — do likwidowania skutków katastrof budowlanych, komunikacyjnych i infrastruktury technicznej,
- b) ekologiczne — do usuwania substancji niebezpiecznych, a w szczególności ropopochodnych, z powierzchni rzek i wód stojących,
- c) pompowania — do usuwania skutków powodzi i katastrofalnych opadów deszczu,

3) powodziowe — przeznaczone do ratowania i ewakuowania osób oraz mienia na terenach objętych powodzią,

4) logistyczne — zapewniające wsparcie kwatermistrzowskie sił ratowniczych oraz materiałowo-techniczne działań ratowniczych,

5) szkolne — stanowiące pomocnicze formacje centralnego odwodu operacyjnego, konfigurowane w zależności od potrzeb jako kompanie:

- a) namiotowe lub sanitarne,
- b) specjalnego przeznaczenia włączane w skład brygad lub batalionów.

10. Schematy organizacyjne kompanii określają załączniki nr 6—10 do rozporządzenia.

11. W składach brygad, o których mowa w ust. 9, mogą występować specjalistyczne grupy:

- 1) wysokościowe — wykorzystujące do działań techniki i sprzęt alpinistyczny oraz statki powietrzne,
- 2) chemiczne lub ekologiczne — wykorzystujące do działań techniki i sprzęt do usuwania skutków katastrof chemicznych i ekologicznych,
- 3) techniczne — wykorzystujące do działań techniki i sprzęt specjalistyczny do usuwania skutków katastrof,
- 4) wodno-nurkowe — wykorzystujące do działań techniki i sprzęt wodno-nurkowy,
- 5) poszukiwawczo-ratownicze — wykorzystujące do działań techniki, zwierzęta i sprzęt do poszukiwania i ratowania osób zasypanych,
- 6) ratownictwa medycznego — wspomagające działania ratownicze poprzez wykorzystanie środków transportu oraz sprzętu medycznego i leków,
- 7) inne grupy wg lokalnych potrzeb wynikających z analizy zagrożeń i zabezpieczenia operacyjnego.

12. Skład, wyposażenie, organizację i wyszkolenie specjalistycznych grup regulują odrębne przepisy; schemat organizacyjny specjalistycznej grupy określa załącznik nr 11.

§ 37. 1. Brygady oraz oddziały i pododdziały odwodów operacyjnych istnieją od czasu ich sformowania

w rejonach koncentracji lub na miejscu zdarzenia do czasu rozformowania.

2. Odwoły operacyjne należy tak wyposażać i zaopatrzyć, aby zapewnić im możliwość prowadzenia działań ratowniczych bez zaprowiantowania przez okres co najmniej:

- 1) 36 godzin dla batalionów centralnego odwodu operacyjnego systemu,
- 2) 12 godzin dla kompanii wojewódzkich odwodów operacyjnych systemu.

3. Na wyposażenie stanów osobowych batalionów centralnego odwodu operacyjnego systemu składają się:

- 1) materace, śpiwory i koce,
- 2) przybory do jedzenia oraz przybory toaletowe,
- 3) zaprowiantowanie i niezbędne środki finansowe,
- 4) inny sprzęt i materiały określone przez uprawnionych do ich formowania.

4. Wyposażenie stanów osobowych kompanii wojewódzkich odwodów operacyjnych systemu oraz kompanii szkolnych ustalają uprawnieni do ich formowania.

5. Rejony koncentracji oddziałów i pododdziałów odwodów operacyjnych oraz czasy osiągania gotowości w miejscach ich koncentracji wyznaczają właściwi terytorialnie komendanci wojewódzcy i komendanci szkół Państwowej Straży Pożarnej.

6. Siły i środki wyznaczone do składu centralnego odwodu operacyjnego systemu wraz z czasem osiągania ich gotowości w miejscach koncentracji podlegają uzgodnieniu z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej.

7. Siły i środki wyznaczone do składu kompanii gaśniczych centralnego odwodu operacyjnego nie mogą przekraczać jednej trzeciej sił Państwowej Straży Pożarnej na obszarze województwa.

8. Siły i środki wyznaczone do składu kompanii wojewódzkich odwodów operacyjnych nie mogą przekraczać jednej trzeciej sił systemu na obszarze powiatu.

9. Siły i środki wyznaczone do składu centralnego odwodu operacyjnego systemu nie powinny pokrywać się z siłami i środkami wyznaczonymi do składu kompanii wojewódzkich odwodów operacyjnych systemu.

10. Zakres dokumentacji odwodów operacyjnych ustalają uprawnieni do ich tworzenia poprzez określenie:

- 1) zasad uruchamiania odwodów,
- 2) niezbędnego zakresu danych o siłach i środkach oraz planach alarmowania,

3) wykazów rejonów koncentracji,

4) stosowanego oprogramowania komputerowego.

§ 38.1. Dowódców i szefów sztabów odwodów operacyjnych wyznaczają uprawnieni do formowania odwodów.

2. Ustala się następujące nieetatowe funkcje dowódcze w odwodach operacyjnych:

- 1) dowódca centralnego odwodu operacyjnego systemu,
- 2) szef sztabu centralnego odwodu operacyjnego systemu,
- 3) dowódca wojewódzkiej brygady odwodowej systemu,
- 4) zastępca dowódcy wojewódzkiej brygady odwodowej systemu,
- 5) szef sztabu wojewódzkiej brygady odwodowej systemu,
- 6) dowódca batalionu centralnego odwodu operacyjnego systemu,
- 7) zastępca dowódcy batalionu centralnego odwodu operacyjnego systemu,
- 8) dowódca kompanii,
- 9) zastępca dowódcy kompanii,
- 10) oficer sztabowy,
- 11) dowódca specjalistycznej grupy ratowniczej.

3. Powoływanie na nieetatowe funkcje dowódcze w brygadach oraz odwoływanie z tych funkcji należy do dowódców brygad.

4. Powołania na nieetatowe funkcje dowódców batalionów centralnego odwodu operacyjnego systemu oraz odwoływanie z nich podlegają uzgodnieniu z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej.

5. Powoływanie na nieetatowe funkcje dowódcze w kompaniach szkolnych centralnego odwodu operacyjnego systemu oraz odwoływanie z nich należy do komendantów szkół Państwowej Straży Pożarnej.

6. Zadania nieetatowych dowódców odwodów operacyjnych w czasie działań ratowniczych obejmują:

- 1) dowodzenie podległymi siłami i środkami,
- 2) typowanie sił i środków do składu odwodów,
- 3) określanie systemów alarmowania sił i środków,
- 4) ustalanie systemów organizacji łączności,
- 5) zapewnianie bezpiecznych warunków działań,
- 6) nadzór nad dyspozycyjnością sił i środków odwodów.